

HỒI 173

Ái Hận Tình Thù

K

hấu Trọng nhảy xuống xe, một đại hán cao lớn lực lưỡng vận kinh trang vội chạy tới thi lễ nói: “Thủ hạ của Định Dương khả hãn Tổng Kim Cương, bái kiến Khấu huynh!”.

Khấu Trọng nghe y nói vậy mà chẳng hiểu gì cả, người này không giống người Đột Quyết, tuy khẩu âm giống giọng phương Bắc, nhưng âm sắc tròn trịa, rõ ràng là nhân sĩ Trung thổ chính gốc, cả bốn thuộc hạ phía sau y, cũng không có lấy một người Đột Quyết, nhưng lại kêu chủ tử của mình là khả hãn cái gì mớ gì, liền ngạc nhiên hỏi: “Ta mới nghe qua Thủy Tắt khả hãn, Xử La khả hãn, Hiệt Lợi khả hãn và kẻ mới đến Lạc Dương này là Đột Lợi khả hãn, nhưng chưa từng nghe có ai là Định Dương khả hãn cả, Tổng huynh không phải đổi một cái tên Hán thành tên Đột Quyết đấy chứ?”.

Gã hỏi câu này có thể nói là không chút khách khí, tất cả đều vì nghĩ rằng đã trúng phải nguy kế của Vân Ngọc Chân, đi vào cạm bẫy do người Đột Quyết bày bố sẵn.

Chẳng ngờ Tổng Kim Cương chẳng hề động khí, chỉ mỉm cười nói: “Khấu huynh hiểu lầm rồi! Chủ nhân của tại hạ là Lưu Vũ Châu, được người Đột Quyết phong làm khả hãn, chứ không phải người Đột Quyết!”.

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra là con chó của người Đột Quyết, đồng thời cũng lấy làm kinh ngạc. Dựa theo những lời Vân Ngọc Chân vừa nói mà suy đoán, cho dù có gặp Lý Tử Thông ở đây gã cũng không ngạc nhiên, nhưng đối phương lại là một nhân vật chẳng hề liên quan đến chuyện này, khiến gã không hiểu ra làm sao nữa.

Vân Ngọc Chân cùng Bốc Thiên Chí lần lượt đến cạnh gã, nói: “Ở đây dầm mưa chi bằng vào trong nhà nói chuyện đi!”.

Tổng Kim Cương cũng đưa tay tỏ ý mời khách, Khấu Trọng vừa hiểu kỳ lại vừa thấy đối phương cũng không có ác ý, bèn vui vẻ bước vào cửa lớn.

oOo

Ba Đại Nhi đã lớn rồi, có thêm mấy phần phong vận mà ngày trước không có, nhưng cũng mất đi vẻ ngây thơ vô tà khi còn là thiếu nữ mười lăm tuổi. Bạt Phong Hàn nghe Ba Đại Nhi muốn giết mình, sắc mặt vẫn bình tĩnh như một tảng nham thạch, nhạt giọng nói: "Đại Nhi hãy về đi! Nơi này không thích hợp với nàng! Chỗ của nàng là đại thảo nguyên bên dưới Tích Tuyết Sơn!".

Ba Đại Nhi chậm rãi nói: "Khi trong hành lý của ta có thêm đầu của Bạt Phong Hàn, Ba Đại Nhi sẽ trở về!".

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên quát lên: "Đột Lợi ngươi không dám hiện thân à?".

Một tiếng hừ lạnh từ trong rừng trúc truyền ra, sau đó một nam tử trắng kiện mặc Hán phục, niên kỷ ước chừng tam thập, chậm rãi bước ra. Y dừng lại cách Bạt Phong Hàn chừng hai mươi bước, cây đoản thương để ra phía sau, đầu thương lộ khỏi bờ vai, dáng vẻ uy vũ cực kỳ, phong độ tư thái đều gây cho người khác một cảm giác hoàn mỹ không tỳ vết.

Bạt Phong Hàn không cần nhìn cũng biết ở chỗ cầm tay của cây thương do thợ đúc nổi tiếng ở Ba Tư làm ra này có một con thốc ung, cây thương nặng sáu mươi cân, chất thép cực tốt. Ở Đột Quyết, không ai là không biết cây thương này đại biểu cho Phục Ưng Thương Pháp của Đột Lợi, địch nhân nhìn thấy thì khiếp đảm kinh tâm.

Năm xưa khi Bạt Phong Hàn bị y truy sát trên sa mạc đã từng nếm đủ sự lợi hại của cây thương này, cũng may một trận bão cát bất ngờ đã làm tình hình đảo ngược, đồng thời cũng làm cho y có thêm một thân phận khác là tình địch của Đột Lợi. Nếu không phải Ba Đại Nhi là thân tộc của Xứ La khả hãn, là ái đồ của Triệu Đức Ngôn, lại được Đột Lợi yêu thích thì đã bị xử tử từ lâu rồi, bởi đây là mối nhục khó chấp nhận nhất của người Đột Quyết.

Ánh mắt hai người chạm nhau, như có hai luồng điện giao kích giữa không gian, không ai nhượng ai.

Đột Lợi cũng giống như Bạt Phong Hàn đều là những người Đột Quyết cao lớn điển hình, tuy không tuấn vĩ như Bạt Phong Hàn, đường nét cũng thô kệch, tóc như rễ tre, song lại có một khí khái tráng kiện của bậc nam tử hán đỉnh thiên lập địa.

Niên kỷ y không lớn, nhưng gương mặt đen đúa lại có rất nhiều sẹo, như biểu thị y đã từng trải qua những tháng ngày gian khổ và những trận ác chiến hung hiểm khôn cùng, ánh

mắt sắc bén mà lạnh băng, nhưng lại không hề để lộ sự cừu hận, tỏ rõ phong phạm của bậc cao thủ thâm tàng bất lộ.

Đối thị nhìn nhau một lúc, Đột Lợi nhếch mép cười nhạt, lạnh lùng nói: “Một tên tiểu mã tặc không ngờ có thể khiến chúng ta phải lao sư động chúng, Bạt Phong Hàn ngươi cũng đáng tự hào lắm!”.

Y dùng tiếng Đột Quyết, nhưng Bạt Phong Hàn lại mỉm cười dùng Hán ngữ đáp lại: “Chúng ta trở thành tiểu mã tặc tất cả đều nhờ đám đại mã tặc các ngươi ban cho. Kẻ mạnh làm vương, đây là đạo lý ngàn năm không đổi. Để Bạt mỗ lãnh giáo Phục Ung Thương Pháp của ngươi, hoàn thành nốt trận chiến dang dở khi xưa!”.

Đột Lợi cười ha hả, đối sang dùng Hán ngữ trầm giọng nói: “Chết đến nơi rồi mà còn dám khẩu xuất cuồng ngôn!” Đoạn quay sang nói với Ba Đại Nhi: “Đại Nhi không phải đã đợi ngày này lâu lắm rồi sao? Hiện giờ có ta áp trận giúp nàng, hãy...”.

Ba Đại Nhi lạnh lùng ngắt lời: “Ngài từng hứa với ta sẽ không đến đây”.

Trong mắt Đột Lợi loé lên những tia phần nộ, rồi lập tức biến mất, dịu dàng nói: “Ta quan tâm nàng mà!”.

Ba Đại Nhi gằn giọng nói: “Có ngài ở đây, ta tuyệt đối không động thủ!” Nói đoạn không thèm nhìn hai người lấy một cái, lắc mình bỏ đi.

Cả Bạt Phong Hàn lẫn Đột Lợi đều không ngờ có biến hóa này, đưa mắt nhìn nhau lúc lâu mới sức nhớ ra đối phương là tử địch.

“Cheng!”.

Trảm Huyền kiếm rời vỏ, Phục Ung Thương của Đột Lợi cũng chuyển ra phía trước, dùng một tay giữ thương, đầu thương chỉ thẳng vào mặt đối thủ, tay kia vẫn chấp sau lưng, tư thế ung dung đẹp mắt.

Bạt Phong Hàn bước lên một bước, chuyển kiếm sang tay trái, một cổ kiếm khí mãnh liệt từ thân kiếm cuộn cuộn đẩy về phía Đột Lợi.

Đột Lợi ngửa mặt cười dài, Phục Ung Thương trong tay không ngừng rung lên, phát ra những tiếng “vù vù!”, thương kinh mạnh mẽ đẩy bạt kiếm khí của Bạt Phong Hàn sang bên.

Nước mưa bị hai luồng kinh khí ép chặt, tạo thành một màn sương vụ tán ra bốn phía, bao trùm hai người bên trong, hình thành nên một kỳ cảnh có một không hai.

Bạt Phong Hàn lại chuyển kiếm sang tay hữu, chủ động tấn công.

oOo

Khấu Trọng, Vân Ngọc Chân, Bốc Thiên Chí và Tống Kim Cương bước vào đại sảnh ngồi xuống. Lúc này gã mới định thần quan sát viên đại tướng thủ hạ của Lưu Vũ Châu này.

Tống Kim Cương tuy thân hình cao lớn khôi vĩ, nhưng gương mặt lại rất thanh tú nhỏ nhắn, so với bờ vai rộng thì hơi nhỏ một chút, nhưng lại cường điệu được thể hình của y lên rất nhiều. Trên gương mặt dài ấy có một đôi mắt sáng long lanh hữu thần và một chiếc miệng lúc nào cũng nở một nụ cười đầy thiện cảm. Lúc này thần sắc y ung dung bình tĩnh, làm cho người ta có cảm giác y là một người thủ khẩu như bình, trí dũng song toàn.

Khấu Trọng cũng không khỏi sinh lòng mến mộ.

Tống Kim Cương đưa tay ra hiệu, đám thủ hạ mới dâng trà lên cho bọn họ lập tức rút ra ngoài hết, căn tiểu sảnh bày trí đơn giản chỉ còn lại bốn người.

Không khí liền trở nên nghiêm túc.

Vân Ngọc Chân cũng thu liễm lại tiểu dung.

Tống Kim Cương dụng thần quan sát Khấu Trọng hồi lâu, rồi mới cười lên ha hả nói: “Khấu huynh quả không hổ là nhân vật anh hùng trong đương kim thiên hạ, chỉ mới giờ phút thủ đoạn mà đã làm tình thế phương Bắc thay đổi, giờ tại hạ mới biết những lời tán ngữ mà đồng đạo giang hồ dành cho Khấu huynh quả không ngoa chút nào!”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Chỉ là cơ duyên xảo hợp nên Khấu mỗ mới làm được chút việc vặt vãnh thôi! Tống huynh có chuyện gì muốn nói, xin cứ trực ngôn!”.

Bốc Thiên Chí cười thân thiết, tán thưởng: “Lời lẽ của Khấu gia càng lúc càng lợi hại đấy!”.

Khấu Trọng bất giác bồi hồi cảm xúc, nghĩ lại năm xưa Bốc Thiên Chí coi gã và Từ Tử Lăng là hai tên tiểu tử ngốc có thể lợi dụng, hiện giờ lại trước một câu Khấu gia, sau một câu Khấu gia, sự thay đổi này khiến gã có cảm giác như đây không phải là hiện thực nữa.

Tống Kim Cương bình tĩnh nói: “Trước khi thương lượng chuyện chính yếu, xin thứ tại hạ mạo muội trực ngôn hỏi một câu, không biết quan hệ của Khấu huynh và Vương Thế Sung là quan hệ gì?”.

Khấu Trọng cười khố: “Tổng huynh cũng thật thẳng thắn, chính bản thân ta cũng không rõ đó là thứ quan hệ gì nữa! Có lẽ chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi!”.

Vân Ngọc Chân khẽ chau mày: “Vương Thế Sung là một lão hồ ly, con tiểu hồ ly nhà ngươi cẩn thận không bị lão nuốt mất đó!”.

Tổng Kim Cương nói: “Nói chuyện với Khấu huynh thật là thống khoái vô cùng, tại hạ cũng không muốn vòng vo nhiều nữa, hiện nay quần hùng trong thiên hạ, nếu luận thanh thế thì không ai hơn được Lý Mật, nhưng luận thực lực, thì Đâu Kiến Đức và Đỗ Phục Uy mới đáng nói, không biết Khấu huynh có đồng ý với ngu ý của tại hạ không?”.

Vân Ngọc Chân kinh ngạc nói: “Lý Mật vừa đánh bại mười vạn tinh binh của Vũ Văn Hóa Cập, tại sao thực lực lại đứng sau Đâu Kiến Đức và Đỗ Phục Uy?”.

Tổng Kim Cương liếc nhìn sang Khấu Trọng, mỉm cười nói: “Nhìn thần tình của Khấu huynh là biết huynh ấy hiểu rõ tình hình bên trong thế nào, chỉ bằng để Khấu huynh giải thích cho Vân bang chủ thì hơn!”.

Khấu Trọng càng lúc càng cảm thấy con người Tổng Kim Cương này không đơn giản, bởi vì rõ ràng là y mới tới Lạc Dương không lâu, nhưng đã có thể nắm rõ được quân tình của Lý Mật, từ đó suy ra những chuyện khác.

Nghĩ đoạn liền thần nhiên nói: “Đạo lý vô cùng đơn giản, chỉ từ việc Vương Thế Sung dám dùng hai vạn tinh binh đóng ở Yên Sư uy hiếp Hồ Lao, là có thể đoán được Lý Mật tuy đại thắng Vũ Văn Hóa Cập, nhưng nguyên khí đã thương tổn rất nhiều, có điều sau trận chiến Cảnh Lăng, lão Đỗ cũng hao binh tổn tướng không ít, tại sao vẫn có thể cùng so sánh với Đâu Kiến Đức?”.

Tổng Kim Cương đáp: “Lý Mật và Đỗ Phục Uy có phân biệt, chính là một kẻ muốn thu phục nhân tâm, một kẻ lại chỉ cầu thắng mà bất chấp thủ đoạn. Bởi vậy một kẻ thì chiêu mộ dân binh, một kẻ thì cưỡng ép binh dân bá tánh nhập ngũ. Bởi thế nên Đỗ Phục Uy mới có thể bổ túc lại binh lực trong thời gian ngắn, chỉ cần binh khí và lương thảo đầy đủ nữa là được. Cách này có nhược điểm là binh tốt hỗn loạn không tinh, sĩ khí tản mạn, nhưng dưới thủ đoạn nghiêm khắc ngặt nghèo của Đỗ Phục Uy, trong tình hình binh thường chắc sẽ không xảy ra rối loạn”.

Mỗi câu nói của y đều như đánh một tiếng chuông trong lòng Khấu Trọng, ngày đó chính vì thủ hạ của Đỗ Phục Uy vào thôn làng bắt trai tráng nhập ngũ, nên gã mới gặp Tố Tố và Lý Tịnh.

Cuối cùng Tống Kim Cương bổ sung: “Thanh thế Đỗ Phục Uy tuy mạnh, nhưng theo tại hạ thì y chỉ là một kẻ không có đại chí”.

Khấu Trọng nghe mà thầm kinh hãi trước kiến giải của Tống Kim Cương, Bốc Thiên Chí thì kinh ngạc nói: “Tại sao Tống tướng quân lại nghĩ như vậy?”.

Tống Kim Cương hừ lạnh nói: “Kẻ mang đại chí, nhãn quang sao lại thiên cận như vậy, chỉ lo cái lợi trước mắt mà quên đi đại thế của thiên hạ!”.

Vân Ngọc Chân xen miệng vào nói: “Vậy Lý Mật chắc cũng được coi là kẻ mang đại chí rồi, chỉ xem thủ đoạn thu phục nhân tâm của hắn là biết...”.

Tống Kim Cương cười ha hả nói: “Lý Mật đích thực là người tâm hoài đại chí, chỉ là lòng dạ quá hẹp hòi, chỉ một Trác Nhượng mà cũng không thể dung, lại hạ Bồ Sơn Công Lệnh truy sát Khấu huynh và Từ huynh, kết quả trộm gà không được lại mất cả gạo, thanh danh tổn hại không cần phải nói, nguy hại nhất chính là có thêm hai đại kinh địch”.

Khấu Trọng vội vàng khiêm nhượng, trong lòng không khỏi lo sợ vì nhãn quan sắc bén và phán đoán hợp lý của Tống Kim Cương mà đánh giá cao con người này, thuận khẩu hỏi luôn: “Vậy thì quý thượng, à.. cái gì khả hãn có lẽ là người có đại chí nhất rồi! Nhưng nương nhờ Đột Quyết lẽ nào là kẻ sách lâu dài?”.

Tống Kim Cương thở dài nói: “Lý Uyên trấn thủ Quan Trung mà cũng phải xưng thần với Đột Quyết, huống hồ là chúng ta ở ngay gần biên giới Đột Quyết, đây là kẻ quyền nghi bởi chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác”. Tiếp đó lại nói lảng sang chuyện khác: “Theo tại hạ được biết, Thượng Sách Viện của Lý Thế Dân đang có ý cải sửa luật pháp của cự triều, định ra chính sách thuế mới, đặt tên là Tô Dung Điều Pháp, đại khái là mỗi đinh tô hai thạch, lụa hai súc, bông hai lạng, lao dịch mười hai ngày, không đi lao dịch thì mỗi ngày đóng ba thước lụa. đơn giản dễ thực hiện, xóa bỏ mọi những chính sách phiền hà phức tạp của tiền triều, đây chính là chí hướng cao xa”.

Khấu Trọng lập tức cảnh giác. Hiểu biết về chính trị, pháp luật là nhược điểm lớn nhất của gã, xem ra cũng phải học theo Lý tiểu tử lập bà nó một hai cái phủ, ba bốn cái viện để lập định chính pháp, ít nhất cũng gây cho người khác cái ấn tượng “chí hướng cao xa”.

Chẳng trách Sư Phi Huyền lại chọn lựa Lý tiểu tử làm người trao Hòa Thị Bích. Giờ gã mới bắt đầu quả thật đã chậm mất một bước, kiến thức cũng kém đối phương không ít.

Nếu võ công của Tống Kim Cương cũng cao minh như nhãn quang của y, vậy người này chắc chắn là cao thủ nhất đẳng. Đồng thời gã cũng có chút hồ đồ, không hiểu tại sao Tống Kim Cương lại phải thông qua Vân Ngọc Chân để kiểm gã.

Cuối cùng Khấu Trọng cũng không cầm được mà chau mày hỏi: "Tống huynh vẫn chưa nói nguyên nhân của buổi gặp gỡ ngày hôm nay!".

Tống Kim Cương ung dung hỏi ngược lại: "Khấu huynh có phải muốn giành lại Cảnh Lăng đúng không?".

Khấu Trọng gượng cười: "Đương nhiên là muốn chết đi được. Nhưng một là ta đang có nhiều chuyện bức thiết phải làm, mà tình thế càng không cho phép hành động lỗ mǎng, nên ta đành phải đợi bà nó thêm một thời gian nữa mới nghĩ tới vấn đề này".

Tống Kim Cương trầm giọng nói: "Bình gia tranh đấu, không thể chậm trễ dù chỉ một khắc, nào thể đợi lâu. Hiện giờ hình thế rõ ràng vô cùng, Lý Mật và Vương Thế Sung sắp đại chiến tới nơi, bất luận ai thắng ai bại, cũng đều không tránh khỏi nguyên khí đại tổn. Khi ấy, chỉ cần Đỗ Phục Uy phá Lý Tử Thông, giành được Giang Đô, y sẽ đi theo con đường cũ của Vũ Văn Hóa Cập, Độc Cô Phong theo Vận hà ngược Bắc, điểm khác biệt duy nhất chính là Đỗ Phục Uy có cả Giang Hoài làm hậu thuẫn, không sợ thiếu lương thảo, lúc ấy thiên hạ này còn ai có thể tranh phong với quân Giang Hoài được nữa?".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Tống huynh dường như quên mất Lý gia ở Quan Trung và Hạ Vương Đạu Kiến Đức?".

Tống Kim Cương ung dung nhàn tản nói: "Tần Tần Bá Vương Tiết Cử lần trước bị Lý Thế Dân đánh bại, rút kinh nghiệm xương máu, đang chuẩn bị phản công, lúc ấy Lý Uyên tự lo cho mình còn không đủ thời gian, lấy đầu ra năng lực xuất binh ra quan ngoại, chỉ có thể ngồi đó trợn mắt nhìn Đỗ Phục Uy diều võ dương oai. Còn về Đạu Kiến Đức, một ngày chưa phá được Vũ Văn Hóa Cập và Từ Viên Lăng, y cũng không dám khinh dị xuất binh Nam hạ, bao giờ mới đến lượt y công hãm Đông Đô?".

Nghe đến cái tên Vũ Văn Hóa Cập, song mục Khấu Trọng lóe lên sát khí lạnh lẽo: "Nếu Tiết Cử tấn công Trường An, Tống huynh sẽ có hành động gì?".

Tống Kim Cương song mục lấp lánh thần quang như điện, mỉm cười nói: "Chúng ta sẽ vây hãm ổ cũ của Lý Uyên, khiến y mất đi căn bản".

Vân Ngọc Chân và Bốc Thiên Chí cùng thất thanh thốt: "Thái Nguyên!".

Khẩu Trọng giật mình, hoàn toàn nắm được chiến lược của Tống Kim Cương, đồng thời càng thêm kinh hãi trước thủ đoạn phi phàm của y, trong bụng thầm nhủ lần này thì Lý tiểu tử khó khăn rồi.

oOo

Kiểm thương chạm nhau, phát ra một tiếng kêu trong trẻo, hai người nhập vào rồi lại tách ra trong nháy mắt.

Mưa bụi vẫn không ngừng bay bay trên khu rừng trúc.

Một kiếm vừa rồi của Bạt Phong Hàn có vẻ như đã toàn lực xuất thủ, nhưng thực ra chỉ là một kiếm thăm dò thực lực đơn thuần.

Cả hai đều thầm kinh ngạc.

Đột Lợi vốn tràn đầy tự tin có thể dễ dàng thắng được tình địch, bởi trước đó y đã hơn Bạt Phong Hàn một bậc, gần đây lại được Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn nhiều lần chỉ điểm, tiến bộ đột phá, bản thân lại chưa từng lơ là luyện công, cả nữ sắc cũng tránh xa, nhưng vừa giao thủ một chiêu y không thể phản công hoàn kích, là biết ngay Bạt Phong Hàn đã theo kịp bản thân một cách toàn diện.

Bạt Phong Hàn cũng lấy làm kinh hãi. Y thầm nhủ nếu không có dị năng của Hòa Thị Bích, hôm nay tuyệt đối không dễ thoát thân.

Có điều hiển giờ ai thắng ai bại, vẫn còn là một ẩn số.

Trầm Huyền kiếm khẽ rung lên như cành hoa phất phơ đón gió, trong lòng Bạt Phong Hàn trào dâng một niềm tin bất diệt, kiếm khí lăng lệ lập tức bao trùm cả không gian mười trượng.

Nhưng những dao động tưởng chừng như hờ hững của cây Phục Ứng Thương trong tay Đột Lợi lại ngấm ngầm phong bế toàn bộ lộ tuyến tấn công của Trầm Huyền kiếm, làm nhất thời Bạt Phong Hàn cũng không dám tiến lên thêm nửa bước.

Đột Lợi là thiên tài võ học hiếm có trong hoàng tộc Đột Quyết, Phục Ứng Thương Pháp là tuyệt kỹ võ học phi phàm do y sáng tạo ra sau khi lĩnh ngộ binh pháp, bên trong ẩn hàm đạo lý của tự nhiên, bao gồm âm và dương, thực và hư, hữu và vô.

Trận chiến đại mạc năm xưa, Bạt Phong Hàn chính vì không nắm được thương lộ của y, nên đã bị Đột Lợi đâm cho ba thương, rơi vào cảnh khổ chiến.

Đột Lợi lộ ra một nụ cười khinh miệt, châm biếm: “Sợ rồi hả?”.

Bạt Phong Hàn vẫn không ngừng tích tụ chân lực, nghe y nói vậy liền mỉm cười: “Đột Lợi ngươi vượt thiên sơn vạn thủy đến đây, lẽ nào lại đứng ở ngoài xa múa may như tên điên vậy, nói ra e rằng có người cười chết mất thôi!”.

Đột Lợi đương nhiên không vì một hai câu nói khích của Bạt Phong Hàn mà xung động tấn công trước, cười khẩy nói: “Bạt Phong Hàn ngươi cũng không phải là người không biết chuyện, vậy mà lại nói ra những câu chỉ kẻ vô tri mới nói, vậy thì ai đáng cười hơn?”.

Mưa bụi rơi trên mặt trên tay hai người ướt đầm. Bạt Phong Hàn thu nhiếp tâm thần, chậm rãi cất bước, dưới chân vang lên những tiếng lạo xạo, một luồng áp lực lập tức bức về phía Đột Lợi.

Như có cảm ứng, Đột Lợi khẽ dịch người sang tả nửa bước, Phục Ứng Thương trong tay hóa thành một đạo tinh quang, đâm tới như điện, góc độ xảo diệu tuyệt luân, vừa hay có thể đâm trúng đối thủ trước khi y kịp phát động thế công.

Phục Ứng Thương mang theo những hạt bụi nước, thanh thế càng tăng thêm bội phần.

Với công lực của Bạt Phong Hàn, cũng không ngờ y biến chiêu đối công làm thủ, chuẩn xác nhường ấy, thế thương lăng lệ như cuồng phong, hoàn toàn hòa nhập vào đại tự nhiên vĩ đại.

Bạt Phong Hàn bị bức về thế thủ, tung người nhảy lên, hồi kiểm chặt xuống đầu thương.

“Cheng!”.

Đột Lợi cười một tràng dài, triển khai thương thế, trong nháy mắt đã đâm ra ba thương, thương nào thương nấy đều nhắm chuẩn những chỗ sơ hở của Bạt Phong Hàn, hung mãnh vô song.

Bạt Phong Hàn không hề nhường bước, liền tiếp vùng kiểm lên.

“Keng! Keng! Keng!”.

Tiếp đó Trảm Huyền kiếm hóa thành một lưới ánh sáng, trong một sát na ngăn ngui lúc Đột Lợi biến chiêu đã phản kích như cuồng phong bạo vũ.

Nhất thời kiếm quang thương ảnh bao trùm cả hai bóng người vào trong.
Những hạt mưa bị kinh khí làm vỡ tan trong không khí, bắn đi tung toé.
“Đang!”.

Đầu mũi thương đâm trúng lưỡi kiếm.

Hai người đều không thể sử ra chiêu tiếp theo, bắn ngược về sau.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Cả hai vẫn hằm hè nhìn nhau, không dám phân thân.

Trong tiểu đình lúc này đã có thêm một người nữa, người này đang ngồi trên lan can, mỉm cười tiêu dao tự tại nói: “Phá Kiếm thương pháp của khả hãn quả nhiên bất phàm, phần thắng chắc đã nắm trong tay, có điều để tiết kiệm thời gian, chi bằng để Lý Thần Thông làm người tiếp khách, thu thập tên tiểu tặc này rồi mọi người cùng nhau uống rượu, vậy không phải càng thống khoái sao?”

Bạt Phong Hàn thầm giật mình.

Lý Thần Thông là tiểu đệ của Lý Uyên, nhưng uy vọng trong giang hồ vượt xa huynh trưởng. Y thiện sử tam qua kích, câu, mổ, cắt, đâm biết hóa vô lường, danh chấn phương Bắc. Nếu họ Lý này bất chấp quy củ giang hồ liên thủ với Đột Lợi, e rằng bản thân y chỉ còn một đường đột vây đào tẩu mà thôi.

Đột Lợi ngửa mặt cười dài nói: “Muốn uống rượu cũng không dễ đâu, hôm nay không đánh nữa!”.

Bạt Phong Hàn và Lý Thần Thông đều lấy làm ngạc nhiên.

- o O o -